

KARAIM (1) *sb m*

N pl kãrainowie.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Członek odłamu żydostwa uznającego tylko Stary Testament i odrzucającego Talmud; na Krymie, Ukrainie, Litwie i w Polsce członek tureckiej grupy etnicznej wyznającej religię karaimską i biorącej od niej nazwę (z hebr. „karai” ‘czytający [Pismo św.]’):

W połączeniu szeregowym: Iáko pierwey byli v nich [u Żydow] Effej/ Fóryzei/ Sáducei/ Odźczepieńcy/ thák też dziś fã. Karáimowie/ Kutyni/ Kalmuchi/ Tálmutyfte BielKron 465v.

MM